

ATUREM EL GENOCIDI A PALESTINA

**BOICOT A ISRAEL!!
RUPTURA DE
RELACIONS!!**

nº 28 - abril 2002- donatiu 1,20 euros

Editorial i pàgines centrals:

Palestina pàg 3,11-13

Euskadi pàg 3 -5

Immigració pàg 6

**Sindical: Hotelers de les multinacionals,
Llei de Qualitat,
Escoles Bressol** pàg 7-10 i 14

Contra la LOU pàg 15-16

**Campament de joves internacionalistes
contra la Globalització** pàg 16

Monarquia no, República! pàg 17

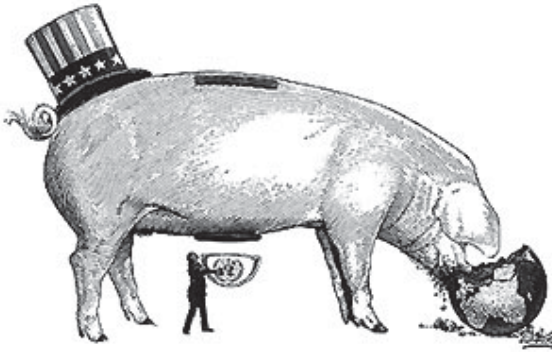
PHN. La lluita continua pàg 18

Contra cimera BCN. Victòria al carrer pàg 19-21

Internacional: Brasil, Itàlia, Argentina pàg 22-24

Especial Argentinazo. Ante nuevo ajuste.

La nostra habitual selecció de la Web

**Miguel Hernández:
aleshores, avui
i sempre**

El dia 28 de març va fer 60 anys de la mort de Miguel Hernández, que va lluitar i va morir defensant allò en el que creia.

*"Para la libertad sangro, lucho, pervivo.
Para la libertad, mis ojos y mis manos,
como un árbol carnal, generoso y cautivo,
doy a los cirujanos".*

Fa seixanta anys que M. Hernández, després d'un pelegrinatge per més de 10 pressons nacionals, morí de tuberculosi a la pressó d'Alacant. Les seves paraules segueixen tenint vigència. Per la llibertat, avui, moltes persones ho donen tot als cirujans, que avui son els opressors de tantes vides anònimes i collectives: els presidents dels Bancs Mundials, de les multinacionals, de les nacions que anul·len les minories, dels polítics que posen fronteres a les terres dels seus països oblidant que la terra no és de ningú més que de qui la treballa. Per aixó la lluita, més que mai continua i està viva.

Isabel

**14 d'abril
Visca la
República!**

**A la cimera de l'Europa
capitalista**

Vosaltres, enterradors de somnis i promeses
Vosaltres, creadors de misèria i agonia
Vosaltres, assassins de mirades d'esperança
mediocres servidors del Déu diner
del Déu economia.

Recaptadors dels deures de la fam
i el silenci dels botxins.
Mercaders de l'odi,
la insolidaritat
i la mentida.

Arquitectes
de la mediterrània muralla
on esclaten milers de desitjos de vida.

Ara, aquests dies
voleu engarjolar el pensament
per poder continuar extorsionant,
robant,
controlant i exterminant
els ulls de la felicitat i la

utopia.

Algun dia
el fàstic de milers d'anys
de fracassos, opressió i injustícia,
convertirà la vostra existència
en vertiginosa fugida a l'abisme.

Ara, aquests dies
preneu-ne nota:
rebeu una petita mostra
del rebuig de la rebel·lia!

Pere Joan Sala

(dedicat a l'Ona i als i les estudiants que els dies de la cimera es varen tancar a la Facultat d'Econòmiques de la UB)

A turem el genocidi del poble palestí

Amb ràbia i impotència escoltem diàriament les notícies procedents de Palestina, en la creixent i impune activitat de les forces militars israelianes, en la política d'extermini sistemàtic del poble palestí: morts, milers de ferits, zones devastades pels tancs i les excavadores, bloqueig econòmic, fam, càstigs col·lectius, homes de més de 15 anys separats i massivament numerats al front o al braç com si fossin presos a l'Alemanya nazi, assassinats dels dirigents palestins, presó per laser Arafat...

... mobilitzacions contra el genocidi, boicot als vaixells i als productes d'Israel, una campanya de resolucions (...) pel trencament de relacions amb l'Estat d'Israel i el reconeixement de l'Estat palestí...

Això no és una guerra si per ella entenem l'enfrontament d'unitats militars equivalents. Aquí, d'un costat hi ha tancs, avions, canons... i de l'altre un poble que només té pedres i algunes armes lleugeres, i que ha d'utilitzar el seu tresor més valuós -la vida de la seva gent- per intentar fer mal a l'altre bàndol d'una forma desesperada. Nosaltres no compartim els actes suïcides, tampoc no creiem que siguin útils en la lluita del poble palestí, però entenem la desesperació que els indueix, i denunciem que de les morts de les accions

terroristes només hi ha un responsable: l'Estat sionista.

Sharon actua amb total impunitat, no li importen ni les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU, ni les paraules de la UE... només li cal l'acceptació de Bush, i aquesta la té assegurada. Sharon és l'avançada de Bush en la seva ofensiva "antiterrorista", els mètodes brutals que aquest vol imposar fa temps que Israel els ve aplicant. Però les crides a la pau dels dirigents àrabs o de la UE -i del seu president Aznar- no poden ocultar la seva responsabilitat: no hi ha prou amb paraules si es vol aturar el genocidi. Per això els assenyalam com a còmplices del mateix, perquè ells tenen els mitjans per començar a imposar sancions, cridar al boicot, decidir la no venda de cru... però cap d'ells s'atreveix a desmarcar-se de les ordres del patró Bush.

Els plans de Bush de noves agressions militars s'aturen a l'espera que Sharon acabi amb la feina i imposi un càstig exemplar al poble palestí i per extensió als pobles àrabs. Però els palestins resisteixen i continuen la Intifada. Aturar els plans internacionals militaristes de l'imperialisme es juga en aquestes terres.

És per això que responem a la crida dels dirigents palestins. No hi ha altre camí que la continuïtat de la lluita i el suport internacional que puguin rebre. **Calen mobilitzacions contra el genocidi, boicot als vaixells i als productes d'Israel, una campanya de resolucions cap els ajuntaments, el Parlament i el Govern de la generalitat i Central per que es pronuniin immediatament pel trencament de relacions amb l'Estat d'Israel i el reconeixement de l'Estat palestí. Cal organitzar-ho des de cada centre d'estudi o treball. Cal acabar amb tanta pasivitat i complicitat!**

6 d'abril de 2002

Euskadi: il·legalitzar 200.000 bascos?

El Govern, amb l'aprovació del PSOE, inicia els tràmits de reforma de la Llei de Partits Polítics que haurà de permetre a la tardor la il·legalització de Batasuna. La mesura és l'atemptat més greu a la llibertat d'expressió a la transició. Per què? Perquè intenta deixar sense paraula a dos-cents mil bascos. Mai no s'havien atrevit a tant.

Les excuses, inclús per a qui pugui rebutjar les accions d'ETA, són impresentables: ens diuen que hi ha militants de Batasuna que han estat acusats de pertinença a ETA, però també es va demostrar que ministres del PSOE estaven implicats en el GAL, i perquè no es va estirar de la manta dels qui estaven darrera dels grups paramilitars anteriors al GAL, com ara el Batallón Vasco Español... mentre alts càrrecs del PP eren ministres d'Interior. ¿Quina legitimitat per a parlar del dret a la vida ens pot donar el PP?: el seu govern gestiona un indult del general Galindo condemnat per la tortura i assassinat de Lasa i Zabala, i el seu grup parlamentari va rebutjar la condemna del franquisme, un règim que en els seus primers anys va cometre els assassinats de més de 50.000 persones!

Les conseqüències de la il·legalització de Batasuna poden ser molt greus i empènyer a una polarització extrema de la societat a Euskadi. És una declaració de guerra oberta. Però ETA sembla complaguda amb l'actual escalada repressiva, pot ser perquè a la desesperada pot empènyer a les muntanyes a molts joves als quals se'ls talla una altra via de lluita política.

Només així es poden interpretar les accions contra militants del PSE-EE a les portes del seu congrès.

Les formacions de la majoria del poble basc en el recentment celebrat Aberri Eguna han estat clares: reclamen el dret d'autodeterminació dels bascos. Com recordava Arzallus també era la proposta del PSOE fins el 80 quan es preparava per a ser el Govern de la cort, però encara segueix sent l'exigència de les joventuts del PSOE a Euskadi. Són doncs l'absoluta majoria política del poble basc. L'única solució a la violència a Euskadi és l'autodeterminació.

El procés que s'iniciaria amb la il·legalització de Batasuna és un precedent per a totes les formacions que s'oposen al règim. Així ho hem vist a les altres mesures que van néixer "contra el terrorisme" i van acabar aplicant-se a tots els sectors que s'oposen al poder i que el poder no controla. És per tot això que cridem a fer front a la possible il·legalització de Batasuna.

El procés que s'iniciaria amb la il·legalització de Batasuna és un precedent per a totes les formacions que s'oposen al règim... cridem a fer front a la possible il·legalització de Batasuna.

Davant la possible il·legalització de Batasuna

L'atac més greu a les llibertats democràtiques de la *Transició*

El Govern –amb la col·laboració del PSOE– augmenten la pressió a Euskadi i, contra la majoria de partits polítics bascos han acordat iniciar els tràmits parlamentaris per a il·legalitzar Batasuna. Es podria aprovar la Reforma de la Llei de Partits Polítics la tardor. La mesura és un salt qualitatiu en l'espiral repressiva iniciada pel Govern González amb la detenció de Ion Idígoras primer i de la Mesa nacional d'HB després; ja amb el PP es va tancar Eguin, s'il·legalitzà Ekin, Gestores pro Amnistia i Haika, i ara Garzón acaba de dictar mesures contra Askatasuna i Segi. Amb la Reforma a l mà, el Govern està en disposició d'il·legalitzar partits segons el seu estricte criteri, ¿per què? (veure quadre annex):

* "Els Partits s'han d'ajustar als principis democràtics i

constitucionals". ¿Què vol dir, que qui no estigui d'acord amb la Constitució pot ser perseguit?

* *Què entendreà el Govern per "deteriorar el sistema democràtic?"*

* *¿Què significa "fomentar l'odi i la violència"? ¿Els moviments antiglobalització o okupes... o serà acusat un sindicat que defensi els piquets a les vagues?*

* *¿Què entendreà el Govern per "minimitzar el terrorisme"? Qui defensi els presos? Qui defensi l'autodeterminació d'Euskadi que també defensa ETA?*

Avui vol deixar sense veu 200.000 bascos.... ¿i demà? El Govern disposarà de carta blanca contra qualsevol dissidència. Té raó Arzallus quan en l'Aberri Eguna va dir: "Avui a Batasuna, demà a qualsevol altre". "Després de Batasuna, vindran contra nosaltres... és qüestió de temps." El salt qualitatiu que està a punt de donar avui el govern és l'atac més greu a les llibertats democràtiques de tota la Transició.

Aznar reforçat pel front antiterrorista de Bush

Aznar està disposat a no perdre el moment històric que es viu després de l'11 de setembre. Només li faltava poder fer-ho des de la presidència de la UE. L'ofensiva reaccionària que encapçala Bush que, després de la guerra d'Afganistan té avui el seu munt més àlgid en la brutalitat de Sharon, permet una perfecta cobertura a l'escalada repressiva. Bush acaba d'incloure a la llista negra terrorista 21 militants abertzales, als quals ordena perseguir –a ells i als qui els puguin recolzar– a bloquejar els seus comptes... En el Parlament europeu ha aconseguit mesures similars així com accelerar els tràmits d'extradició.

Per això, no és casual que el portaveu del PP a la Comissió de Defensa del Senat demani ja la intervenció directa de l'exèrcit en la lluita contra "el terrorisme". El mateix exigia el Cap de l'estat major de Defensa, Antonio Moreno, o el secretari general de Defensa, Jaime Jiménez, o el director general de la Guardia Civil, Santiago López Valdivieso.

Aznar intenta resoldre per la repressió el que no va poder resoldre a les darreres eleccions, quan la majoria del poble basc va frenar Mayor Oreja.

ETA aposta per la polarització

Uns dies abans de l'Aberri Eguna, un sector de l'esquerra abertzale (EA, Aralar, Zutik, Batzarre i Abertzaleen Batasuna) feia pública una crida per què ETA declarés una "treva immediata i il·limitada". Però la resposta d'ETA va ser categòrica i violenta: "Són bornis els qui basen la pau en un alto el foc d'ETA, i guenyos els qui pensen que la pau vindrà per si mateixa." ETA reafirma la lluita armada i a més afegix que els governs de Madrid i Paris "han entès perfectament" l'estratègia de l'esquerra abertzale i això explica "l'ofensiva judicial" contra tot l'entorn polític. Quin sentit tenen

Reforma de la Llei de Partits Polítics que prepara el Govern

* Els Partits s'han d'ajustar als principis democràtics i constitucionals.

* Un partit serà declarat il·legal quan la seva activitat no s'ajusti als valors democràtics o vulgui deteriorar o destruir el sistema democràtic; quan fomenti l'odi o la violència, defensi els atemptats contra la vida, minimitzi el terrorisme, inclogui terroristes a les seves llistes o els organitzi actes d'homenatge.

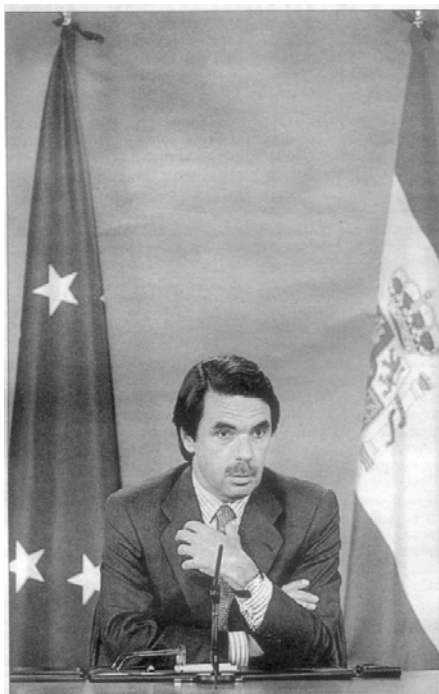
* La dissolució podrà ser sol·licitada pel Govern, 50 parlamentaris i el fiscal davant la Sala Especial del Suprem.

* Es tindrà en compte la trajectòria històrica d'un partit i s'evitarà la seva nova inscripció amb d'altres sigles.

Aquest projecte de Llei es completa amb la reforma de la Llei Electoral i de

aquestes declaracions? Impulsar-los a seguir la repressió?

Els cops policials han estat contundents, dins i fora de l'estat espanyol. El retorçes polític de Batasuna i els signes de crisi al seu interior, són evidents. El règim ha guanyat molt suport al carer (també a Euskadi). El govern obté una

recompensa electoral i política per cada acció d'ETA. Però sembla que no hi ha cap reacció.

Fracassada la política d'ETA per obligar l'estat a negociar, avui sembla tenir un únic i desesperat fi, la pressió sobre el PNB. No deixar-li espai per adoptar una posició "moderada", fins i tot facilitant l'escalada repressiva del Govern que faci sentir-se amenaçat el PNB. Aquesta és la seva lògica, com ho va ser quan treien importància al triomf el PP a les eleccions autonòmiques: en darrer terme hi ha un profund despreu cap a la majoria de la població. L'estratègia d'ETA és nefasta per la lluita contra el Govern.

Ofensiva econòmica centralista

Però per entendre la creixent radicalització del PNB cal afegir un altre element. L'ofensiva centralista del Govern no és només repressiva sinó que –com hem assenyalat en d'altres articles- és global: ideològica amb el "*patriotismo constitucional*", política amb el reforçament de l'estat central a costa de les autonomies, i econòmica. Aquest fet

està colpejant també la burgesia basca.

El BBVA i Iberdrola són les dues perles de l'economia basca. Tenen allà la seva seu, un pes determinant a la Borsa de Bilbao i a la hisenda foral basca, doncs és allà on tributen. Però el desembre passat el BBVA va deixar de ser governat per empresaris bascos amb la dimissió anticipada d'Emilio Ibarra i José Luis Uriarte. El va substituir Francisco González, antic president d'Argentaria i anomenat en el càrrec per Aznar. Arzallus es va declarar contra la fusió del BBV amb Argentaria i avui denuncia el pla del govern per "*ancorar a España*" les empreses energètiques i financeres i afegeix que "*està cantat*" que al final "*la seu del banc se l'emportin a Madrid*".

La història del B. Bilbao (1857) i del B. Vizcaya (1901) està directament unida a la conformació de la burgesia i les empreses basques. Però és més, l'evolució actual modifica la correlació de forces del conjunt de la burgesia de l'estat espanyol. Cal recordar que el capitalisme financer espanyol va ser el resultat de l'acord entre la burgesia industrial i financera basca i el capital bancari dels terratinents del centre i sud. Fins i tot Franco va mantenir l'acord, respectant els interessos econòmics de la burgesia basca a canvi del lliurament de Bilbao i les seves fàbriques intactes a les tropes feixistes: la burgesia tradicional basca de Neguri va seguir al capdavant dels seus bancs i empreses.

Però avui es comença a esquerdar aquesta aliança en un intent d'Aznar de centralitzar tot l'aparell econòmic al centre. Les pugnes amb Barcelona també són constants. Potser sigui aquest l'element que cal afegir per comprendre el gir cap a un nacionalisme més reivindicatiu d'Arzallus i el PNB.

Enfrontar la reforma i la il·legalització de Batasuna

La llibertat d'expressió i organització política van ser conquestes democràtiques que vam arrencar al franquisme: ningú no ens les va regalar. No és qüestió d'estar d'acord amb la independència que defensen ETA i

Batasuna, o si es comparteixen o no les accions d'ETA: el fet és molt més profund. El govern amb la il·legalització actual ja persegueix declaracions individuals o d'un partit que facin "apologia del terrorisme", però ara vol anar més lluny, no vol permetre ni tan sols que ningú es negui a condemnar els atemptats d'ETA, vol deixar sense paraula política el 15% de la societat basca, i com ha passat amb la resta de legislació antiterrorista, després l'estendrà a tot aquell a qui no controli. **L'ofensiva reaccionària d'un Govern que cada vegada recorda més el franquisme ens hauria de fer alçar a tots.**

Congrés del PSE-PSOE

A la recerca de la quadratura del cercle

La dimissió de Redondo que va precipitar el Congrés extraordinari va ser el resultat de la resistència de la militància a acceptar una política a l'ombra del PP. A la darrera campanya electoral autonòmica Redondo va actuar de subordinat de Mayor Oreja.

Tres opcions es presentaven a la reelecció: 1. la continuïtat de Carlos Totorika, alcalde de Ermua, recolzat per Redondo; 2. la que exigia un gir cap al nacionalisme i un apropament al PNB impulsada per Gema Zabaleta i Odón Elorza; i 3. la centrista encapçalada per Patxi López al qual recolzava l'aparell de Madrid. Va guanyar aquesta darrera, la del "ni amb el PP ni amb el PNB", que intenta moure's en la "indefinició". Però la indefinició té les potes curtes i greus riscos en una societat extremadament polaritzada com la basca.

El Govern del PP va utilitzar el gir (...)

(...)

del PSE-EE per erigir-se en l'única oposició real al nacionalisme del PNB, i advertia l'PSOE que pagaria molt cara aquesta indefinició a la resta de l'Estat. Certament la política del PSOE que intenta combinar-ho tot porta a l'esquizofrènia: d'una banda manifesta el seu compromís total

amb el Pacte Antiterrorista amb el PP, que exclou explícitament el PNB però el Congrés del PSE-EE i el propi Zapatero centren el seu discurs en què Ibarretxe encapçali la lluita contra el terrorisme. Però hi va haver més exemples en els debats, ja que mentre el PSOE a Madrid negociava amb el PP la reforma de la Llei de Partits per a il·legalitzar Batasuna, Totorika la va recolzar sense

reserves, Zabaleta la va rebutjar, i Patxi López només en va "dubtar".

Mentre el Govern central imposi la política de la polarització extrema que empeny el PNB a reforçar defensivament les seves posicions nacionalistes, no hi ha espai per al centrisme i la indefinició. Aquesta política i aquest Congrés, més que superar la crisi del PSE semblen assegurar el seu aprofundiment.

Recurs contenciós administratiu contra la Resolució del Govern per la qual es regula el contingent de treballadors estrangers per l'any 2002.

Fora el contingent!!

El passat 12 de març les organitzacions: Sos Racisme, CEAR (Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat), VOMADE-VINCIT (Voluntariado de Madres Dominicanas en España), MPDL (Movimiento por la Paz, el Desarme

estrangers no comunitaris per l'any 2002.

D'aquesta resolució es desprèn que tots els treballadors estrangers han de ser contractats en el seu país d'origen. Això significa de facto que s'acaba amb la possibilitat de poder regularitzar-se a cap treballador que es trobi aquí, ni encara que compti amb una oferta laboral. S'impedeix així la possibilitat de poder accedir a la regularització a través del Règim General.

Entre les al·legacions presentades per les citades organitzacions denuncien que no s'ajusta a la normativa ja existent en aquesta matèria i que vulnera el principi de jerarquia normativa contravenint, inclòs, la via d'accés al permís de treball per compte d'altri disposat a la pròpia llei d'Estrangeria.

La suspensió del Règim General, a l'impedir que cap treballador estranger amb una oferta de treball pugui regularitzar la seva situació demostra, un cop més, que no es tracta de limitar l'entrada de treballadors estrangers en el país atenent a la situació nacional

d'ocupació, sinó d'evitar que aquests puguin treballar i residir legalment al país. Es tracta de forçar-los a viure en la clandestinitat essent víctimes de l'explotació en un mercat de treball submergit i conegut per tots.

Des d'aquestes línies hem de felicitar qualsevol iniciativa que tracti d'enfrontar la política d'opressió i discriminació cap als treballadors estrangers i, al mateix temps, hem de demanar a aquestes organitzacions que siguin conseqüents amb la política de denúncia. D'un costat, es tracta de combatre la política del govern per totes les possibles vies legals, però d'un altre costat l'única via que assegura l'èxit de les lluites és la de la mobilització dels treballadors al carrer. Ara els toca cridar a la mobilització i abanderar també la lluita al carrer. Una lluita que ha de dirigir-se cap a la derogació de la resolució del govern respecte al contingent però que, en última instància, no és més que un pas en la lluita per la derogació de la Llei d'Estrangeria, causa de l'actual situació.

Maribel-Barcelona

y la Libertad), ARI-Perú, van interposar recurs contenciós administratiu contra la resolució de l'11 de gener de 2002 de la Subsecretaria del Ministerio de la Presidencia per la qual es determina el contingent de treballadors

Ha de tenir política industrial un Ministeri o Conselleria d'indústria? O, com va arribar a dir un ministre d'Indústria, la millor política industrial es la que no existeix? A l'Estat espanyol, i a l'autonomia catalana, governats per partits que han portat a terme i inspirat les últimes reformes laborals, la política industrial sembla ser la d'hotelers de les multinacionals. Unes administracions "facilitadores" que promouen la inversió estrangera directa i no posen obstacles a la desinversió.

El cas de la multinacional LEAR de components de l'automòbil, amb l'anunci de tancament de la seva planta de Cervera, la qual ocupa una porció important de la seva població activa - sobretot dones - n'és un exemple. Decidit el tancament a la casa matriu a Estats Units, amb ajudes institucionals i beneficis, assessorats en l'estratègia per una consultora en la qual treballa un fill del president autonòmic, mentre un altre fill és secretari general del Departament d'Indústria. El director general d'indústria declara que no es pot fer res.

Catalunya va representar l'any 2000 el 19,2% del PIB espanyol, i la indústria té un pes superior (en un terç) que en la mitjana de l'Estat espanyol i arriba al 29,1% (i l' 1,8% d'agricultura, 7,8% de construcció i 61,3% de serveis). Segons dades del Departament l'any 2000 hi havia a Catalunya un total de 2.292 empreses multinacionals, de les quals un 34,5% eren industrials. Segons un estudi de Solà (2001), aquestes multinacionals industrials són l'1,7% del total d'empreses manufactureres, el 29,3% de l'ocupació industrial (encara que si sumessim les plantilles de la indústria auxiliar i depenent seria molt més gran), el 48,1% de la facturació total de la indústria i el 46,9% de les exportacions.

Hotelers de les multinacionals

SINDICAL

Respecte a les exportacions, és de destacar la importància del sector de material de transport (amb SEAT i NISSAN), amb una xifra que quasi multiplica per sis la del segon sector. Aquest pes fa a la indústria de Catalunya molt vulnerable a un shock en el mercat mundial de l'automòbil.

Segons un estudi d'Àngel Herмосilla, les multinacionals industrials s'implanten a Catalunya per ordre d'importància sobretot per aquests sis factors: «1. Existència de mercat-clientela local/estatal. 2. Proximitat a mercats importants de la resta d'Europa. 3. Disponibilitat d'infraestructures de transport (autopistes, ports...) 4. Possibilitats d'adquirir empreses (a bon preu, de prestigi...) 5. Reduïts costos laborals. 6. Disponibilitat d'infraestructures de telecomunicacions, energia...»

En l'actualitat, sense fer la revolució expropiant els mitjans de producció i centralitzant el comerç exterior, la competitivitat internacional es pot aconseguir segons Joaquim Novella mitjançant dues vies: a) reduir costos i preus relatius, b) diferenciant els productes per la qualitat. Per a la primera, la política industrial passa per innovació tecnològica, economies d'escala, millora de la gestió empresarial, funcionament més eficaç dels mercats de capital i de mà d'obra, i polítiques de foment de la competència que permetin que les reduccions de costos es converteixin en disminucions de preus. Si s'opta per la qualitat,

corresponen polítiques d'innovació tecnològica, formació d'empresaris i treballadors i treballadores, xarxes comercials i màrketing internacional.

La industrialització aconseguida per les economies de l'Est asiàtic va ser resultat, a més de l'explotació de les seves classes obreres, de diferents polítiques

que van implicar una relació entre beneficis i inversió, el disciplinament als empresaris mitjançant el tancament de canals d'inversió improductiva, aturant la fuga de capitals i restringint el consum sumptuari; la promoció d'un nexa entre exportació i inversió, inicialment alentant exportacions tradicionals a efectes de poder comprar béns de capital que incloguèssin tecnologies més avançades; la creació d'una poderosa xarxa governamental i empresarial lligada al sector financer per a promoure la inversió productiva; recolzament als productors rurals i industrials de petita escala amb inversió pública, crèdit subsidiat i serveis d'assessorament adequats. O sigui, res semblant al simple lliure mercat, res (...)

(...) socialista, però amb planificació.

Tot i això, empresaris i governs a l'Estat espanyol i Catalunya, aprofitant la flexibilització productiva que permeten les noves tecnologies, han fomentat la via de la contractació temporal i la precarietat del treball. La precarietat laboral limita la formació i la participació dels treballadors i treballadores. Provoca una menor qualitat i productivitat a les empreses i incrementa els accidents laborals. Però respon als criteris d'implantació de multinacionals: infraestructures de transport, comunicacions, energia i explotació laboral. Aquesta és la veritable política industrial, si afegim les bonificacions, subvencions i reduccions d'impostos als beneficis.

Queden sense resoldre les necessitats socials bàsiques de productes, serveis i treball, i els efectes d'això incideixen en la capacitat productiva del país i comprometen les seves possibilitats de veritable desenvolupament (per a tots i totes, i sostenible). En la divisió europea del treball dins de la UE, s'estan deixant a la península les funcions d'agricultura intensiva d'hortalises, turisme i hosteleria, més la construcció entesa com a negoci especulatiu. Justament ara es comença a parlar de vivenda social, més per les necessitats de la patronal al final del boom de la construcció. Però, per exemple, la producció pública de medicaments genèrics per a la sanitat pública està vetada per les multinacionals farmacèutiques. Al final d'aquest camí, si no lluitem, només ens pot esperar ser la versió europea de l'Argentina. Administracions que pensen en el país com a hotel de multinacionals. No produir el que elles no vulguin. Si fos Sudàfrica, deixar morir de SIDA a la població, i aquí fer que la Seguretat Social pagui les seves factures. LEAR és un símbol.

Víctor Messeguer
CGT- Administració Pública
Barcelona

Avança la contrareforma educativa

No a la Llei de Qualitat!

El govern del PP ha fet públic el Documento Bases para el Proyecto de Ley de Calidad de la Educación. Després de les lleis d'Universitats i Formació Professional, ara és el torn de l'ensenyament infantil, primària i secundària. No hi ha dubte que el govern ha esglaonat l'aprovació de les diferents lleis -que corresponen a la mateixa política- per evitar que les protestes dels sectors implicats en cadascuna arribessin a unificar-se.

En el text del Documento el govern explica així el contingut de les reformes: *"Ésta es la perspectiva desde la que deben juzgarse las propuestas de la reforma: los itinerarios formativos, la cultura de la evaluación y de la recuperación significan oportunidades; el fortalecimiento de la autoridad del profesorado tiene, también, el sentido de garantizar la igualdad de todos ante las oportunidades, una igualdad que se ve menoscabada por la rígida heterogeneidad uniformada a que ha conducido el actual modelo. La revalorización de la cultura del esfuerzo y de la motivación en la organización de las enseñanzas son los medios para responsabilizar a los alumnos frente a las oportunidades que se les ofrecen, y el motor que les permitirá aprovecharlas"* (p.14). A continuació veiem què significa cada una d'aquestes frases aparentment benintencionades.

Cultura del esfuerzo y de la evaluación o carrera d'obstacles?

Amb la nova llei s'elimina l'avaluació per cicles, de manera que els estudiants hauran de

superar cada curs per separat i hauran de repetir-lo si suspenen tres assignatures. També s'avaluarà cada assignatura de forma independent, la qual cosa posa fi a l'avaluació segons àmbits de coneixement i progrés personal.

L'accés a la Universitat es convertirà així en una carrera d'obstacles: primer serà necessari entrar en els itineraris que condueixen al Batxillerat i, una vegada superats tots els cursos, encara s'haurà de passar un exàmen de revàlida, sense el qual no es podrà obtenir el títol de Batxiller. Ni tan sols aquesta prova serà suficient, ja que -segons preveu la Ley Orgánica de Universidades (LOU)- cada facultat podrà realitzar a més les seves proves d'ingrés en funció del perfil d'estudiant que desitgi. Això suposa que es poden exigir coneixements -idiomes, informàtica, etc.- que no tenen perquè estar garantits a la xarxa pública d'educació secundària.

Aquest model d'itineraris, revàlides i proves d'accés està generalitzat en altres països d'Europa: ja està implantat a Itàlia, Àustria, Alemanya i Regne Unit, i està en projecte a França.

Cultura de la motivación o segregació de l'alumnat?

Sota el pretext que és necessari separar els alumnes de manera que els que volen seguir estudiant no pateixin les molèsties dels qui no volen o no poden seguir el ritme, l'ESO deixa de ser una etapa orientada a donar formació bàsica i igual per a tothom i passa a convertir-se en un ensenyament especialitzat en funció del rendiment i les expectatives de l'alumnat.

El projecte del PP pretén establir

a partir dels 14 anys dos itineraris diferents: un orientat al futur accés a la Universitat (Itinerario General de Orientación Científico-Humanística) i un altre per als qui aspirin accedir a la Formació Professional (Itinerario General de Orientación Técnico-Profesional). Es podrà passar d'un itinerari a l'altre "contando, en todo caso, con el parecer de la familia y el profesorado".

La llei preveu que un sector de l'alumnat quedi per fora d'aquests itineraris i porti a terme "Programas de Iniciación Profesional" (que fins ara s'anomenaven de Garantia Social). Aquest tercer itinerari no permetrà obtenir el títol d'ESO, sinó "una certificación con validez en el ámbito laboral", de manera que els estudiants que el cursin són expulsats de fet del sistema educatiu, i arriben al mercat laboral sense pràcticament res per a ser carn de sobre-explotació. A més aquests cursos podran ser impartits per "organizaciones sin ánimo de lucro" –cal llegir ONGs, Fundacions, sindicats...- el que de fet suposa la privatització d'un altre sector de l'ensenyament. La pendent per on roda el sistema públic és de vertigen: amb la LGE, l'ensenyament obligatori acabava als 14 anys, però no quedava cap alumne expulsat del sistema, bé obtingués el graduat o bé el certificat, sempre era possible la continuació dels estudis. Amb la llei següent, l'actual LOGSE, es va ampliar l'edat d'escolarització obligatòria dels 14 als 16 anys, però aquesta apariència d'amplitut deixava a un sector significatiu de l'alumnat fora del sistema educatiu als 16 anys, abocat al treball o a la Garantia Social, per fora del sistema i sense possibilitat de retorn. Amb la futura Llei de Qualitat, serà als 14 –dos anys abans- quan es determinarà qui quedarà per fora al 16.

Que les expectatives de futur estan condicionades per la pertinença a una classe social és un fet àmpliament demostrat per la pedagogia i la sociologia¹. Per tant, partir de les "preferencias y motivaciones" de l'alumnat per a decidir quin tipus d'estudis vol realitzar significa institucionalitzar en l'educació les desigualtats socials.

Per altra banda, el document preveu l'especialització dels

centres en uns o altres itineraris, el que suposarà l'existència d'escoles de primera i de segona (cosa que també es dona amb la LOGSE, ja que una part dels centres no ofereixen el batxillerat i per tant els alumnes que pretenen accedir a la Universitat ja no es matriculen als mateixos). No és difícil imaginar que l'escola privada o concertada es limitarà als itineraris de major prestigi i també quin lloc quedarà exclusivament reservat a l'escola pública. A més, el text preveu que els centres amb especialització curricular poden establir "criterios adicionales" per a la selecció de l'alumnat que vulgui matricular-se als mateixos.

No hi ha dubte que la principal aposta del govern per acabar amb el fracàs escolar –el pretext sota el qual es justifiquen les reformes- no és millorar la qualitat de l'educació sinó crear centres i alumnes de primera i segona categoria, a la vegada que se li serveix a la patronal una bossa de tercera com a treballadors sense qualificació.

Igualdad de oportunidades?

A diferència de la LOGSE, el nou esborrany del projecte de llei parteix de la base de que existeixen "alumnos con distintas capacidades y motivaciones" en lloc d'alumnes "con necesidades educativas especiales". Això suposa la segregació des de molt aviat: llestos i tontos, els-que-valen i els-que-no, partint d'unes diferències que són considerades naturals, innates, i per tant biològiques en lloc de socials.

El projecte diferencia els "grupos ordinarios" dels "grupos de refuerzo" i preveu que els joves immigrants acabats d'arribar s'integrin en els "programas de aprendizaje profesional para su integración social y laboral", és a dir, en els cursos que no permeten l'accés a la titulació obligatòria.

Tampoc no s'avança en la reivindicació històrica d'ampliar per baix l'ensenyament obligatori. Al contrari, el document empeny fora del sistema educatiu l'ensenyament infantil, cap a l'assistencialisme social, i el retorn a autèntiques guarderies sense professionals al capdavant, precaritzant els llocs de treball –ben en consonància de les

experiències de Sabadell, de la gestió privatitzada dels Jardins d'Infància de la Comunidad de Madrid, o les darreres iniciatives de l'Ajuntament de Barcelona contra les escoles bressol-. Un camí de degradació i privatització, que altra vegada afectarà els fills de les famílies treballadores, reforçant la diferenciació social en el terreny educatiu des dels 0 anys.

Fortalecimiento de la autoridad del profesor o retallada de la participación democrática?

El projecte preveu un fort paper del professorat en la presa de decisions dels alumnes. Al final de cada cicle de l'ESO, els equips d'orientació emetran un *Informe de Orientación Escolar* (IEO) que "recomanarà" a l'alumne quin itinerari ha d'escollir. Si un estudiant que repeteix curs no aconsegueix superar-lo, el professorat decidirà si ha d'integrar-se en un grup de reforç o ha de canviar d'itinerari. I si un alumne decideix canviar, només ho podrà fer amb el vist-i-plau del professorat. A més, entre els deures dels alumnes que estableix l'esborrany consta "el seguimiento de las directrices del profesorado respecto a su aprendizaje".

Per altra banda, el govern preveu la professionalització i jerarquització

(...)

(...)

dels equips directius i augmenta el seu poder en els centres. L'esborrany de llei ratifica mesures anteriors que consoliden el director com a cap de personal amb àmplies prerrogatives –com els informes dels interins que queden o no en el centre-, a la vegada que resten competències als Claustres i al Consell Escolar. Tot es justifica amb “la realidad del deterioro del clima de convivencia y esfuerzo en las aulas, el malestar entre los docentes o la falta de competencias del director”. Les condicions i requisits per poder arribar a director, així com la proposta dels mecanismes per al seu nomenament suposen que aquest sigui, sens dubte, el representant de l'Administració en els centres i no al revès. El govern persegueix la creació d'un cos de directors per a dur això a terme. La històrica reivindicació del cos únic de professors cada vegada s'allunya més.

Cal tenir en compte que les regulacions relatives als òrgans de

govern dels centres només afecten a l'escola pública i no a la privada finançada a través de concerts públics.

Nova reconversió del professorat

Si la LOGSE la vam denunciar com una autèntica reconversió, encara i així va deixar temes pendents. Fa només un parell d'anys es tancava la que corresponia al professorat de FP, que ara veu incrementar la seva precarització amb la nova llei de Formació Professional. Si la dràstica reducció de les primàries va anar seguida d'una altra de línies de batxillerat, nocturns... tot es va fer incrementant en forma exponencial el número de treballadors en precari, els interins i substituïts. Però si transicionalment els decrets de plantilles deixaven un cert marge - a la baixa i reduït any a any-, ja el decret de currículums de l'ESO va liquidar plantilles d'especialitats com ara dibuix o música. Doncs bé, aquesta reducció arriba ara als nivells de primària amb la

desaparició d'aquests especialistes, els llocs dels quals seran coberts pels mestres “generalistes” que ja tenia definits la LOGSE. Així doncs, les conseqüències laborals no es faran esperar i probablement acceleraran encara més la tònica dels darrers anys: tancaments de línies i ara traspassos d'itineraris a la privada concertada, liquidació d'especialitats, i amb el període “transicional” que de segur s'establirà, més places sense consolidar, més precarietat, sobre la base d'una reducció de llocs de treball.

La reconquesta del poder perdut

Actualment l'Administració central té transferides les seves competències educatives a totes les comunitats autònomes, excepte Ceuta i Melilla. Les darreres mesures -tant a la Universitat, como a la FP i l'educació secundària- suposen un reforç de la concepció centralista de l'Estat.

El Ministerio de Educación recupera competències en la definició del currículum - fonamentalment a través de la llei de continguts mínims i amb l'elaboració de les proves de revàlida. El document recorda que els alumnes “tienen el derecho y el deber de conocer la Constitución Española” i que l'Estat “velará por el cumplimiento (...) de los derechos lingüísticos y en particular de recibir enseñanza en la lengua oficial del Estado”.

L'Estat també adquireix més poder en l'anomenament d'equips directius, i pot crear centres de FP de “referència nacional” a totes les comunitats. L'Alta Inspecció Educativa, depenent de Madrid, “garantizará el cumplimiento de las facultades atribuidas al Estado en materia de enseñanza en las Comunidades Autónomas” mitjançant el control dels plans i programes d'estudi i el material didàctic.

*Cristina Mas
Mª Esther del Alcázar*

1 Veure LERENA, M.; *Escuela, ideología y clases sociales en España*. Ariel. Madrid, 1976

Les perles de l'esborrany del projecte de llei

“Este nuevo proyecto educativo se sustenta en la convicción de que la valoración del esfuerzo y de la exigencia son condiciones básicas de la calidad del sistema educativo”.

(pàg. 7)

“La cultura del esfuerzo y la calidad en el aprendizaje están vinculadas a la exigencia de procesos objetivos de evaluación: no se ha aprendido lo que no se sabe que se ha aprendido. Y para saber si se sabe lo que se ha aprendido, hacen falta pruebas, evaluación, criterios que distinguan lo que se sabe de lo que no se sabe. Con la desaparición de la promoción automática, el Título de Graduado en Educación Secundaria debe recuperar el prestigio y el valor acreditativo de una formación de calidad”. (pàg.8)

Por eso, el esfuerzo se hará “cultura” en nuestro sistema educativo sólo si en éste se equilibran los aprendizajes con las motivaciones. Éstas son muy diversas, porque dependen de aptitudes, capacidades e intereses que no pueden ser las mismas en todos. (pàg. 9)

“La reforma propone desarrollar la profesionalización de la función directiva. Hace falta volver a establecer los derechos y deberes de los actores de la comunidad educativa, aclarar qué es participación y qué es dirección, y volver a definir la figura del Director, sus competencias, su autonomía y, por tanto, la autoridad que necesita para ejercer su responsabilidad, de la que ahora carece”. (pàg 12)

Algunas de las medidas que la reforma propone, como la de contrarrestar la rígida heterogeneidad que el sistema impone uniformemente en las aulas mediante el establecimiento de vías formativas, o la introducción de la cultura de la evaluación, de la recuperación y del esfuerzo, contribuirán, casi por sí mismas, a que el clima de las aulas sea el que corresponde al respeto y la exigencia. (pàg. 13).

La neteja ètnica israeliana de Palestina enfonsa les seves arrels en la mateixa concepció sionista del Gran Israel. Una concepció que va dur al sionisme a negociar i oferir els seus serveis a tots els imperialismes fins assolir la concreció de l'Estat d'Israel al servei ianqui.

Theodor Herzl, pare del sionisme, es dirigia el 1896 a l'emperador otomà així: "Suposant que la seva Majestat el Sultà ens lliurés Palestina, podríem a canvi ocupar-nos de regularitzar les finances de Turquia. Formaríem allà una avançada de la civilització front a la barbàrie" (1). El seu objectiu, el Gran Israel que definia com el territori que s'estén des de "el riu d'Egipte fins l'Eufrates" (a Iraq).

El 1914 els plans es van perfilar més quan Weizman, president llavors de l'Organització Sionista Mundial (OSM), va oferir els seus serveis a la Gran Bretanya. "Podem afirmar que si Palestina cau a l'esfera britànica, en 20 o 30 anys podríem tenir allà a un milió de jueus o potser més; desenvoluparíem el país, el restituiríem a la civilització i formaríem una guàrdia molt efectiva del Canal de Suez" (2). Els palestins lluitaren al costat de les tropes aliades en la 1ª guerra mundial, contra els seus opressors turcs (aliats dels alemanys). La Corona Britànica ho va aprofitar, promentent la independència de Palestina, a la vegada que mantenia converses amb l'OSM per trobar "la llar nacional jueva". Quan el 1917 els britànics van ocupar Palestina, després de quatre segles de dominació turca, van trobar com els seus predecessors la tenaç resistència palestina. Així que ràpidament van fer pública la declaració de Balfour en la qual s'afirma que "El Govern de la Seva Majestat veu favorablement l'establiment a Palestina d'una llar nacional per al poble jueu, i farà tot el possible per facilitar la realització d'aquest objectiu". Amb ella, en una Palestina de 700.000 habitants,

dels que només 56.000 eren jueus, es van iniciar les expropiacions de terres àrabs que van ser lliurades als sionistes –i no a qualsevol jueu–, es van concedir exencions al capital sionista en totes les branques productives i de serveis, arribant a controlar la majoria de les empreses palestines, a la vegada que es facilitava l'arribada massiva de jueus que el 1946 n'eren ja 608.230. Paral·lelament, es reprimia de forma brutal l'aixecament palestí de 1936-39 amb les forces britàniques actuant

de la mà dels 14.411 sionistes armats de la "Defensa de les Colònies Jueves" amb un saldo de milers de detinguts, 148 penjats, més de 5.000 cases enderrocades...

El sionisme tampoc no va veure un enemic en el nazisme, que assassinava milions de jueus als camps de concentració, sinó un potencial aliat. Shamir, que llavors era dirigent de l'Organització Militar Nacional Sionista i primer ministre a finals dels 80, es va dirigir al III Reich per carta l' 11/1/41: "L'evaquació de les masses jueves d'Europa es preconditiona per resoldre la qüestió jueva; però aquesta només pot ser possible i completa mitjançant l'assentament d'aquestes masses

L'holocaust palestí

en la llar del poble jueu, Palestina, i mitjançant l'establiment d'un Estat Jueu a les seves fronteres històriques... L'OMN, coneixedora de la bona voluntat del Govern del Reich alemany i les seves autoritats respecte de les activitats sionistes a Alemanya i els plans d'emigració sionista, opina que:

1. Pot haver interessos comuns entre l'establiment d'un Ordre Nacional a Europa segons la concepció alemanya, i les autèntiques aspiracions nacionals del poble jueu encarnades en l'OMN. 2. Seria possible la cooperació entre la nova Alemanya i un Hebraium nacional popular renovat. 3. L'establiment d'un Estat jueu històric sobre les bases nacionals i totalitàries, lligat per

una aliança al Reich alemany, podria ser d'interès pel manteniment i reforçament d'una futura posició alemanya de poder a l'Orient Pròxim. A partir d'aquestes consideracions, l'OMN a Palestina, a condició de que les mencionades aspiracions nacionals del moviment

(...)

(...)

d'alliberació israelià siguin reconegudes pel Reich alemany, s'ofereix a participar a la guerra del costat d'Alemanya" (3). Per aquests anys, 1940, Weitz, cap del Departament de Colonització de l'Agència Jueva, completava el panorama: "Entre nosaltres ha d'estar clar que no hi caben dos pobles en aquest país. No aconseguirem el nostre objectiu si els àrabs resten en aquest petit país. No hi ha una altra manera que traslladar als àrabs d'aquí a països veïns. A tots ells, no s'ha de deixar ni una aldea, ni una tribu" (4).

El 15/5/48, amb la sortida de les tropes britàniques degut al final del seu mandat, va entrar en vigor la resolució 181 de l'ONU, dividint Palestina en dos Estats: el d'Israel, a les terres fèrtils, i l' "Estat tap" de Jordània, a les més pobres i desèrtiques. S'inicien també les expulsions, que només en el primer any afecten a

780.000 palestins. Se succeeixen les matances i es promulga la "llei de les propietats absents" (1950) segons la qual s'expropia als palestins assassinats, fugits o expulsats. Entre el 48 i el 88, són destruïts 385 poblats palestins dels 475 existents, es confisquen les fonts d'aigua, s'asfixia l'economia local... al temps que darrera els blindats i les excavadores, avancen els assentaments jueus que acaparen el 90% de la terra fèrtil per acomodar els jueus que segueixen arribant (200.000 l'any 90, 400.000 més el 91...). La neteja ètnica, és a més sagnant: Sabra i Xatila a mans de Sharon el 82, matança de les mesquites i bombardeig del camp de refugiats de Rachidiye per expulsar 150.000 palestins més el 90, més de 1000 morts durant la I Intifada, tortures, aïllament i fam a les presons per les que -abans d'iniciar-se aquesta II Intifada- havien passat 300.000 palestins d'un total de 2 milions, els deportats el 92...

A partir del 93, amb la suposada autonomia, Arafat acceptava les actuals zones-pressó, similars als *batustans* sud-africans durant l'apartheid per retenir als negres. Amb la diferència que el batustà sud-africà serveix als blancs per a sobreexplotar la mà d'obra negra, en tant que el sionisme només va fer aquest paper transicionalment, doncs en realitat era un pas per a expulsar-los i seguir substituint la mà d'obra palestina per d'altra jueva que segueix arribant a Israel, en un projecte acabat de puresa ètnica i religiosa. Si amb l'acord es desnonava definitivament als 4 milions de palestins que vivien a l'exterior, amb els de l'interior s'iniciava un altre suplici. Tancats, fàcilment bloquejats... víctimes engabiades, com es va demostrar en aquest últim període, la neteja ètnica pren proporcions desorbitades mostrant un cop més com l'holocaust jueu va ser utilitzat pel sionisme per a preparar l'holocaust palestí.

Notes:

Schoenman, Ralph: "Historia oculta del sionisme". 1988 (edició a l'anglès Socialist Action, San Francisco; edició en castellà Marxismo y Acción, Barcelona)

1, 2, 3, y 4, respectivament pàg 27, 28, 28 y 60 de l'edició castellana.

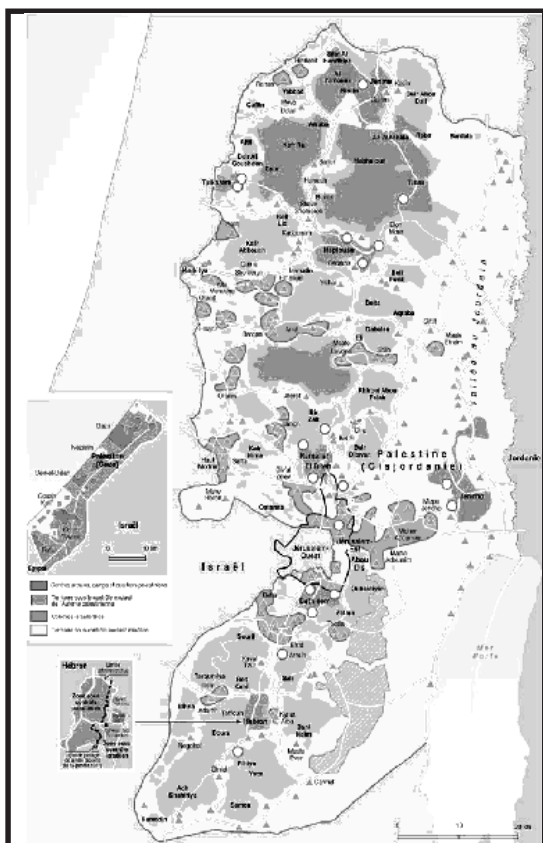
Crida des de Palestina

Trenqueu

Nosaltres, els sota-signants, creiem que s'està preparant una ofensiva a gran escala en tots els Territoris Palestins Ocupats (TPO) i que un atac sense precedents com aquest necessita d'una resposta social també sense precedents.

Per aquest motiu, urgim a tots els ciutadans – incloent organitzacions de Drets Humans, grups solidaris i individus- per a que portin a terme accions immediates que parin la guerra total d'Israel contra el poble palestí i els seus 35 anys de bel·ligerant ocupació de la Franja de Gaza i Cisjordania, inclosa Jeru-salem Est. Avui, l'exèrcit d'ocupació israelià ha envaït el centre del president de l'Autoritat Nacional Palestina, l'àsser Arafat, a Ramallah com a part d'una campanya àmplia i sistemàtica que pretén humiliar i destruir el lideratge polític palestí. Les tropes israelianes han pres tot el control de Ramallah i han imposat el toc de queda total. Al mateix temps, oficials israelians han començat una massiva reconstrucció militar, incloent la mobilització de 10.000 reservistes de l'exèrcit en preparació d'una, obertament, declarada guerra sobre tots els TPO que promet ser àmplia, prolongada i sagnant. A l'inici d'aquest mes els atacs israelians van patir una escalada – incloent atacs deliberats, trets indiscriminats i bombardejos aeris, l'escanyament social i econòmic i una massiva destrucció de vivendes i zones agrícoles – que va finalitzar en la massiva invasió dels camps de refugiats i pobles palestins, amb el resultat de la mort de centenars de civils.

La discontinuïtat territorial caracteritza l'estat palestí en gestació, dividit en tres zones i tallat per la creixent colonització israeliana.

la conspiració del silenci i actueu...

Les declaracions d'avui del Primer Ministre israelià, Ariel Sharon, en les quals es refereix a Arafat com un "enemic" i parla de la necessitat d'extirpar el terrorisme palestí indiquen que aquests atacs s'aniran desenvolupant amb gran ferocitat i envergadura, i portaran a desastroses conseqüències (...) Després de dècades d'ocupació, apartheid i neteja ètnica, i de 18 mesos de guerra oberta contra la població civil, fem una crida a la Comunitat Internacional perquè no esperi a que es produeixin massacres de la magnitud de Sabra i Shatila el 1982 al Líban; és hora d'actuar (...) Ara és el moment perquè la societat civil utilitzi l'impuls generat i la integritat ètica que ha demostrat per forçar una demanda d'acció immediata dels governs perquè s'acabi amb l'ocupació que és l'arrel de tot aquest conflicte (...). Per acabar, fem una crida a les persones que s'oposen a l'ocupació, a l'apartheid, a la neteja ètnica i als crims de guerra, als que estan compromesos amb la justícia i la pau, als que estan decidits a parlar clarament al poder:

1. A aixecar les veus per trencar la conspiració del silenci dels governs que permeten que Israel, que gaudeix d'un suport il·limitat i incondicional d'Estats Units, cometi crims de guerra i altres violacions de la legislació humanitària internacional amb impunitat.

2. A que es manifestin clara-ment, fortament i públicament davant els governs i les organitzacions internacionals, i que demanin la immediata i efectiva protecció de la població civil palestina als Territoris Palestins Ocupats, amb manifestacions, protestes, campanyes als mitjans de comunicació i altres mètodes pacífics.

3. Demanar als governs que acabin amb l'assistència militar a Israel, suspeneu els seus lligams econòmics i recolzin la persecució de criminals de guerra, i urgir a altres governs a fer el mateix.

4. Continuar i intensificar les campanyes com a part d'una campanya sistemàtica pel fi de l'ocupació, apartheid, neteja ètnica i crims de guerra als TPO i recolzar els legítims drets i aspiracions del poble palestí.

És el moment d'actuar immediatament, doncs la pauta d'escalada en l'opressió i brutalitat que hem experimentat durant aquests últims 18 mesos porta inexorablement a un desastre, les conseqüències del qual només comencem a imaginar. En aquestes fosques hores de patiment i resistència determinada, estem segurs que el pitjor està per arribar, però tanmateix estem segurs de que amb el suport de tota la població civil, que és crucial en aquests moments, la pau i la justícia prevaldran.

Signat: Dr. Heydar Abdel-Shafi;
Dr. Hanan Ashrawi;
Dr. Mustafa Barghouti;
Dr. Azmi Bishara Rana
Nashashibi;
Dr. Eyad Sarraj Khader Shkirat
Raji Sourani

Per això impulsarem una mobilització unitària per exigir a la UE i al govern espanyol:

*** La fi immediata del genocidi contra el poble palestí i l'alliberament de tots els presoners.**

*** La retirada immediata de l'exèrcit israelià dels territoris ocupats.**

*** La llibertat de moviments per a la població palestina i la fi del segrest d'Arafat.**

*** El reconeixement immediat i a tots els efectes de l'estat palestí.**

*** El trencament de relacions diplomàtiques amb Israel.**

*** El boicot als productes d'Israel i la suspensió de l'acord d'associació entre la UE i Israel en matèria de cooperació econòmica, tecnològica, comercial, etc.**

*** La prohibició immediata de la venda d'armes a l'estat d'Israel.**

Lluita a les Escoles Bressol municipals. Barcelona

Públiques i de qualitat!

En edicions anteriors de LI hem anat seguint la lluita de les escoles bressol municipals. Aquesta vegada, hem passat la següent entrevista a l'equip d'educadores de l'Escola Bressol Pau, de Barcelona. Aquestes han estat les seves respostes:

LI. L'Ajuntament va proposar modificar l'actual model d'escola bressol municipal. La majoria d'educadors/es va votar en contra. En aquesta escola la majoria el va rebutjar. Quins són els principals arguments per al no

escoles de primària. Quines diferències us porten a defensar un model diferent?

Pau- L'etapa d'Escola Bressol (EB) té unes característiques i unes necessitats pròpies, no podem traslladar el model de primària sense comptar amb el moment evolutiu d'aquests infants que és diferent a les altres etapes educatives.

LI. Altres municipis propers ja van fer aquesta reconversió del doble torn. Coneixeu la valoració que en fan després de l'experiència?

Pau- No sabem al cent per cent les experiències d'altres realitats però els comentaris que ens han arribat d'educadores d'aquests centres apunten que la vida quotidiana de l'escola és molt complicada i cal un esforç molt important per part del personal per poder garantir una mínima qualitat.

LI. No obstant aquesta votació, l'Ajuntament ha decidit obrir els nous centres amb el nou model. Quines creieu que seran les conseqüències de que hi hagi una doble xarxa?

Pau- Creiem que aquesta duplictat no durarà gaire, l'Ajuntament i els Sindicats continuaran pressionant per aconseguir un model únic de funcionament, segons el precord que van proposar.

LI. Mentre li ha interessat l'Ajuntament ha fet molta propaganda de les seves escoles bressol com a referent de gran qualitat. Què creieu que els ha portat a voler eliminar aquest model?

Pau- Els motius creiem que són totalment polítics i, sobretot, econòmics. Es van comprometre electoralment en un nombre de places i econòmicament no estan disposats a donar-los prioritat.

LI. Esperàveu aquesta decisió des d'una majoria municipal que es diu d'esquerres (PSC, IC, ERC, Verds)?

Pau- Pensem que els usuaris d'EB són un nombre reduït de ciutadans i que per tant no mereixen, per part dels polítics, una prioritat a l'hora de comprometre's electoralment, també que en el fons desconeixen les necessitats específiques d'aquesta etapa evolutiva, i que només veuen el què costa.

LI. La lluita per aconseguir l'actual Escola Bressol Pública ha estat molt llarga i gens fàcil. Com va començar? En podeu destacar els moments més importants?

Pau- La lluita va començar amb escoles cooperatives, moviments veïnals que volien aconseguir Escoles Bressols de titularitat Municipal. Famílies i educadors es van tancar per fer pressió, i aleshores es va formar el Patronat municipal de Guarderies de Barcelona el 1978. Més endavant van formar part de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona.

LI. Potser en aquesta lluita, a diferència d'altres, el col·lectiu de treballadors/es va quedar molt dividit amb el referèndum. Quins són els motius d'aquesta divisió? Creieu que es pot superar amb una proposta que unifiqui tothom?

Pau- Els motius són la diferència d'opinió pel que fa al model de funcionament. Les persones que van votar SI en el referèndum pensen que no és indispensable conservar l'actual model d'escoles bressol per garantir la qualitat. Mentre que les persones que van votar el NO veiem quasi impossible mantenir la mateixa qualitat. Ho veiem molt difícil, tot i així tothom està d'acord amb la no privatització de les noves escoles.

15 de març de 2.002

entre el col·lectiu?

Pau- No es pot oferir la mateixa atenció als infants quan s'està reduint substancialment el nombre de persones que els està atenent. L'augment de places d'infants i no d'educadores reverteix negativament en la qualitat. Volem defensar el model fins el final i ens dol que el motiu per canviar-lo sigui bàsicament econòmic

LI. El model de l'Ajuntament s'identifica molt amb els de les

La nostra companya Tralla, activista de la UdG

El *Conseller* de la Generalitat, Mas-Culell, a la UdG

Som milers i la universitat no és vostra!

Votar a favor de la LOU, impedir el recurs d'inconstitucionalitat al Parlament de Catalunya i aplicar una política de privatització sistemàtica a les universitats i, més encara, mantenir en la inanió més absoluta de fons públics a les "universitats perifèriques" és incompatible amb passejar en *loor* de multituds per les universitats. Així ho van entendre les assemblees quan el Conseller d'Universitats de CiU a la Generalitat va intentar aparèixer solemnement en la Universitat de Girona per nomenar al nou Rector. Així, 700 estudiants es van concentrar al vestíbul de la Facultat de Ciències on havia de celebrar-se l'acte, en la mobilització més massiva a Girona des de les grans manifestacions de finals de l'any passat.

L'èxit indiscutible de la convocatòria –que, per cert, va comportar que se suspengués l'acte i que el Conseller no arribés ni a entrar al campus- només ve entelat (veure comunicat) per les provocacions dels germans Nadal (l'exalcalde de Girona i el Rector sortint) i dels mossos d'esquadra infiltrats entre els estudiants, que van produir situacions de tensió. Mentre l'assemblea convocada immediatament resolva –més val prevenir- denunciar a l'exrector, a l'exalcalde i a la policia, així com també redactar un comunicat, els degans, la gerència, caps d'àrea... i tota l'aristocràcia en bloc de la universitat començaven el linxament mediàtic exigint expedients i sancions, i desempolsant altra vegada la seva escombraria criminalitzadora i els qualificatius habituals per definir les assemblees: des de feixistes fins etarres. Els companys del CGH de Sevilla i l'Assemblea de Filologia de la Universidad de Santiago van enviar immediatament comunicats de solidaritat.

Mentrestant el nou Rector aparentment renovador, però que no sembla que tingui cap intenció de

modificar en res les polítiques privatitzadores, prometia mà dura contra tot aquell que s'oposi al seu projecte d'universitat, és a dir, el búnker de l'exRector d'una banda i les assemblees per l'altra. O més exactament: molt en compte que no sigui que es dediqui a "compensar" cada defenestració dels ex que el molestin a base d'aplicar contra les assemblees totes les mesures repressives que l'exRector mai –i no pas per falta de ganes- no va gosar tirar endavant.

Tralla. UdG

Així estava el passadís de la facultat. Un èxit!

Ja us podeu imaginar què ens estaria dient Nadal per què el gerent li tapés la boca!

Comunicat de la Plataforma de la UdG

Davant els fets ocorreguts avui a la Facultat de Ciències de la UdG, la Plataforma d'Assemblees de Facultat i Escola de la UdG vol fer públic el següent **comunicat**:

1. En primer lloc hem de manifestar la nostra absoluta satisfacció per l'èxit de la convocatòria, set-cents estudiants ens hem concentrat al vestíbul de la facultat de Ciències per mostrar, una vegada més, el nostre rebuig a les polítiques de desmantellament dels serveis públics –i en aquest cas de la Universitat- del PP i CiU representats avui en la persona del Conseller Mas-Colell. A la vegada hem de destacar el civisme i la contenció extrema dels estudiants concentrats davant les provocacions de l'exalcalde Joaquim Nadal i Farreras, de l'exrector Josep Maria Nadal i Farreras i dels mossos d'esquadra.

(...)

(...)

2. Els estudiants ens hem assegut al passadís que condueix a l'aula Magna, tal com havíem anunciat al Rector Joan Batlle, per mostrar el nostre rebuig

Salamanca

25A: al carrer!

Amb la ressaca de l'èxit de Barcelona els dies 17, 18 i 19 de març ha tingut lloc a Salamanca el Fòrum d'Educació i Cultura i diverses mobilitzacions contra la Cimera de Ministres de Cultura de la UE que hi tenia lloc. Un miler de persones van participar al Fòrum i unes 3000 van omplir els carrers de Salamanca amb una manifestació el dia 19.

Entre els eixos de debat hi havia dos blocs destinats a la universitat pública. D'una banda el de discussió sobre polítiques educatives de la UE en què van participar delegacions de diverses universitats europees. De l'altra va celebrar-se la tercera reunió de la Coordinadora Estatal del Moviment Estudiantil, en què es va proposar una jornada de mobilitzacions a les universitats pel 25 d'abril, dia en què els companys imputats a Santiago comencen a declarar davant del jutge. Aquest mateix dia, a Catalunya, se suma un altre motiu a la lluita: la llei d'universitats catalana, en consonància amb la LOU.

Corresponsal

frontal a la presència del Conseller Mas-Colell en la nostra universitat, sense impedir en cap moment el pas a la resta de persones que anaven entrant a l'acte.

3. Hem de mostrar la nostra indignació davant el comportament vergonyós de l'excalcalde Joaquim Nadal i de l'exrector Josep Maria Nadal. L'excalcalde ha entrat a l'Aula Magna insultant i donant puntades de peu als estudiants. Josep Maria Nadal ha travessat al llarg del passadís trepitjant i donant patades als estudiants asseguts al terra mentre ens titllava de feixistes. Només una lamentable voluntat de provocar pot explicar el comportament de l'exrector.

4. També volem denunciar la presència de policies de paisà -9 al menys- intentant provocar aldarulls, empenyent els manifestants quan, a petició del Síndic i una vegada suspès l'acte, s'ha obert immediatament un cordó de seguretat per tal que els assistents a l'acte sortissin amb tota tranquil·litat. Els mossos d'esquadra han trencat inexplicablement el cordó i alguns estudiants han estat contusionats. Davant el fet que el Rector Joan Batlle ha anunciat que no permetria l'accés de policia a l'interior de la Facultat, demanem es depurin les responsabilitats polítiques que pertocin: qui ha autoritzat l'entrada de la policia a la Universitat i amb quina finalitat?

5. Per tot això, hem decidit en assemblea presentar una denúncia pels fets ocorreguts que, amb la firma de 79 estudiants, hem entrat aquest matí al Jutjat de Guàrdia de Girona. Entenem que poden imputar-se lesions i insults a Josep Maria i Joaquim Nadal, així com als mossos d'esquadra que, a més, han intentat impedir el nostre dret legítim a manifestar-nos.

6. Avui, que hem rebut en primera persona la violència policial i una repressió absolutament injustificada, hem de mostrar una vegada més la nostra solidaritat amb les companyes i companys activistes contra la LOU que han sigut durament reprimits a Sevilla i Santiago de Compostela i, així mateix, amb les companyes i companys detinguts el cap de setmana passat a Barcelona.

7. Per últim volem renovar el nostre compromís de lluita en defensa de la Universitat Pública i contra la LOU, i contra aquells que, des del govern a Barcelona, a Madrid, o a Brusel·les, s'han fixat com a objectiu destruir-la. Com deia avui una pancarta a la Facultat de Ciències: "En som milers i la Universitat no és vostra!". La lluita continua.

Plataforma d'Assemblees de Facultat i Escola de la UdG

Campament de joves internacionalistes contra la Globalització

Per segon any consecutiu la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI) va organitzar un trobada de joves en la qual es va poder discutir sobre diferents temes relacionats amb la Globalització.

Uns 80 joves de diferents països europeus ens vam trobar a Vila Nova de Milfontes a Portugal, els dies 29, 30, i 31 de març, en *el Segon Campament Internacional de joves contra la globalització Capitalista*, per tractar els següents temes:

- **Globalització: Reforma o Revolució.** Després d'un informe

sobre el Fòrum Social Mundial de Porto Alegre, i la situació del Brasil va haver-hi un debat sobre com enfrontar des d'una posició revolucionària les propostes de reforma del capitalisme que abandera el sector oficial del moviment antiglobalització.

- **Educació.** Reformes educatives a Europa. En aquest punt els diferents companys van explicar com estan les lluites contra les reformes que s'apliquen a diferents estats de la UE. En aquest tema, des de LI, vam poder posar el nostre

gra de sorra informant de la situació de la lluita a Catalunya, especialment a la Universitat de Girona

- **Revolució Argentina.** Es va obrir la discussió amb una petita explicació sobre l'Argentina i després el debat es centrà en la discussió entorn l'Assemblea Constituent i les iniciatives de suport a la revolució que podem emprendre els joves des d'Europa.

També, a més de la política, al campament vam tenir temps per la Festa i per fer noves amistats revolucionàries.

**Contra la Globalització Capitalista:
Revolució Socialista!**

Jordi-Girona

El 14 d'abril de 1931 es proclamà la II República espanyola davant el triomf en les eleccions municipals de les candidatures republicano-socialistes. Alfons XIII fugia immediatament a l'exili. La República es va alçar com l'instrument per fer front als problemes seculars de l'Estat, i la insuficiència de les seves reformes obrí el camí per al procés revolucionari que es visqué durant la Guerra Civil.

1931-36: La "República barata"

La repressió va ser una característica permanent a l'Estat espanyol durant el XIX i el primer terç del segle XX. L'exèrcit intervenia constantment en la vida política a través dels *pronunciamientos* i una repressió brutal sobre el moviment obrer i la lluita camperola. Però Azaña es va limitar a reduir el nombre d'oficials, tot i que l'exèrcit no va experimentar cap democratització. A més, el règim republicà establí una Llei de Defensa de la República que anorreaava els drets democràtics fonamentals i va exercir la repressió de manera sistemàtica contra les revoltes obreres i camperoles: la matança d'anarquistes a Casas Viejas i la repressió sagnant de la Revolució Asturiana de 1934 no van fer la República diferent dels règims anteriors.

El problema agrari era una qüestió central: dos terços de la terra estaven en mans de grans i mitjans terratinents, i un milió i mig de jornalers no tenien cap mena de propietat. La República va emprendre la tan esperada Reforma Agrària, però aquesta es va limitar a un projecte a molt llarg termini de compra –no expropiació– de les propietats terratinents per distribuir-les entre els camperols en petites parcel·les en règim d'arrendament. La fam i la misèria van seguir sent la principal característica de la població rural durant els anys d'existència de la II República: el 1933 hi havia un milió i mig d'obriers i camperols a l'atur, que juntament amb les seves famílies, constituïen el 25% de la població.

Monarquia, no

República!

La qüestió nacional i colonial era un dels altres grans reptes de la República. Els governs republicans van apropiarse de les colònies marroquines i les van governar, com havia fet la monarquia, a través de la Legió Estrangera i els mercenaris nadius. L'alliberament del Marroc no era només un problema de justícia sinó també una qüestió de seguretat: els legionaris i mercenaris serien la primera força utilitzada en un previsible cop reaccionari, i el propi Marroc serviria com a base militar de la reacció. D'altra banda, el dret a l'autodeterminació de Catalunya i Euskadi era essencial per a la nova configuració de l'Estat, però en el primer cas l'Estatut va quedar reduït a una autonomia mínima i en el segon ni tan sols es va arribar a promulgar.

Finalment, l'enorme pes econòmic i polític de l'Església era un altre dels problemes seculars als quals calia fer front. La República va optar per dissoldre exclusivament l'orde dels jesuïtes –que tanmateix van transferir els seus béns a altres ordes– i es va limitar a proclamar formalment la separació entre l'Església i l'Estat, per bé que el sistema educatiu va seguir en bona part en mans de la primera.

Així, la República no va passar de ser un règim burgès que ni tan sols va garantir les transformacions democràtiques bàsiques. Va significar poc més que un canvi de règim sense que es produïssin modificacions substancials en la vida de la gent: en aquest sentit s'ha parlat d'una "República barata". La insuficiència de les mesures empreses per la República explica molts elements que trobarem a la guerra civil: la inhibició de sectors del camperolat o el seu suport explícit al bàndol feixista, el paper del Marroc com a principal nucli logístic de la reacció, o l'anticlericalisme. En negar-se a abordar les transformacions socials fonamentals, la República va ser

incapaç fins i tot de consolidar la democràcia burgesa, i va acabar convertida en un règim de transició cap al feixisme o la revolució.

La Monarquia, herència del Franquisme: avui com ahir

El regnat de Juan Carlos I va arribar de la mà de la dictadura de Franco, que ens va deixar *atados y bien atados* a la Monarquia, que de fet va assumir inicialment la continuïtat institucional del règim. En la Transició, el PCE i el PSOE van optar per la *Reforma* en lloc de la *Ruptura* i acceptaren aquesta continuïtat. Sota

l'amenaça de la regressió i el vot de la por es va imposar la Constitució i, amb ella, la Monarquia i, tot i així, Euskadi va rebutjar-la.

No deixa de ser una ironia que setanta anys més tard els néts d'Alfons XIII i Juan Bautista Aznar (el darrer president de govern abans de la proclamació de la República) presideixin les mateixes institucions que els seus avantpassats. La lluita per la República segueix avui vigent, en la mesura en què la Monarquia és sinònim de centralisme i repressió contra els pobles; de la pervivència d'una estructura agrària latifundista; del lloc privilegiat de l'Església catòlica en l'escola i la sanitat; i del paper internacional de l'Estat espanyol com a imperialisme de segon ordre sobre el Marroc i l'Amèrica Llatina.

La lluita contra el Pla Hidrològic continua

La manifestació d'unes 300.000 persones que el passat de 10 de març va recórrer els carrers de Barcelona demostra que la lluita contra el que ara ja és el "Plan Hidrológico Nacional" està ven viva. La convocatòria s'emmarcava dins els actes que s'han desenvolupat en protesta per la celebració de la Cimera Europea a Barcelona. Però aquesta lluita s'inicià molt de temps abans, quan només es tractava d'un projecte que posava sobre la taula les repercussions que la seva aprovació i aplicació podien comportar. Així, ja fa un any es va celebrar la primera gran manifestació a Barcelona -després de fortes mobilitzacions tant a les Terres de l'Ebre com a l'Aragó- a la qual li va seguir una encara més multitudinària a Madrid i la marxa fins a Brussel·les.

La realitat ens mostra una vegada més -com ja va passar en la lluita contra la LOU- que són els moviments socials, i no les forces polítiques, els que estan al capdavant d'una mobilització en defensa dels seus drets i en contra de la política del PP, en aquest cas la gestió de un bé fonamental com és l'aigua, que posa en perill la supervivència d'uns amb un clar benefici per altres. Però encara que la força que tenen els moviments socials -des de les associacions de veïns fins els grups ecologistes- és molt important, són les forces polítiques les que tenen la responsabilitat política i per tant són les forces d'esquerres les que haurien d'encapçalar la lluita contra un Pla Hidrològic del PP a la vegada que presenten propostes realment alternatives. Però la realitat no és

aquesta, com ho demostra la posició que va tenir el PSOE en el Parlament Europeu a l'abstenir-se en la votació en contra del PHN.

Un pla hidrològic ha de ser fruit d'una anàlisi de les necessitats reals de subministrament d'aigua, tant presents com futures, per tal d'assegurar un desenvolupament equitatiu i equilibrat de tot l'Estat i que sigui a la vegada sostenible ambientalment. L'actual PHN, com el Pla Hidrològic que el 1993 va presentar el govern socialista, considera que Espanya és un país eminentment agrícola i per aquest motiu estructura una política hídrica en funció de la política de regadius.

Algunes dades significatives: Espanya és el país de la Unió Europea on el consum per càpita és més elevat, d'aquest entre un 65 a 80% es destina al regadiu principalment en zones de secà, un

5% aproximadament al consum humà i la resta a la indústria. Actualment, la població activa que viu de l'activitat agrícola és del voltant d'un milió de persones, però es calcula que en la segona dècada d'aquest segle s'haurà reduït a la meitat.

Una quantitat elevada del consum d'aigua es destina a la conversió en zones de regadiu de zones de secà dedicades al cultiu de cereals o d'oliveres per tal d'augmentar la seva productivitat i poder ser competitives a Europa. Però la producció en moltes d'aquestes zones es pot mantenir gràcies a dos factors: la subvenció pràcticament total del preu de l'aigua per part del govern central i les subvencions

procedents dels fons europeus a la producció. Però l'actual política agrària comunitària (PAC) representarà la impossibilitat de mantenir les explotacions ja que es preveu una disminució de les ajudes a la producció i, per altra banda, l'obligatorietat de pagar el preu real de l'aigua. En cap moment hi ha un plantejament -per part de cap força política- de que en un futur sigui la demanda per part de la indústria la que s'incrementi mentre es produeixi una disminució de la demanda del camp i en la necessitat de plantejar alternatives de desenvolupament en àmplies zones del país actualment dedicades a l'agricultura.

Un dels principals fenòmens de creixement econòmic s'ha produït en els últims anys al Llevant el qual s'ha convertint en una veritable fàbrica d'hortalisses i en el paradís del turisme. En aquest moment totes les forces polítiques estan d'acord amb la consolidació d'un desenvolupament econòmic per aquesta zona basat únicament en una agricultura totalment agressiva -tant per la sobreexplotació dels aqüífers com per les tècniques de producció- i que aconseguix uns majors marges de beneficis gràcies a una mà d'obra esclava i en un una expansió immobiliària destinada al turisme. Així, tant el PP

com el PSOE i IU coincideixen en les seves anàlisis que la conca del Segura és una conca estructuralment deficitària i té la necessitat d'una major aportació de cabals d'aigua, i no es plantegen, en cap moment, possibles alternatives de desenvolupament per a aquesta zona. La diferència entre les formacions polítiques està en com aconseguir-ho.

Com ja hem dit, el PHN del PP parteix de considerar que l'economia espanyola seguirà basant-se en l'agricultura i en la necessitat de seguir potenciant el "manà" que representen les explotacions de Múrcia i Almeria. Però aquesta situació no és nova

(segueix a la pàg. 22)

Mig milió a Barcelona contra la cimera de la UE

Victòria al carrer

Una de les més grans manifestacions anti-globalització, i la més massiva de les realitzades a Europa, va tenir lloc el passat 16 de març amb motiu de la celebració a Barcelona de la cimera de la UE. La manifestació estava organitzada en tres blocs: el primer impulsat pel Moviment contra l'Europa del Capital, que comptava amb la presència de nombrosos joves, plataformes com el MRG i del sindicat CGT, i en el qual vam participar amb un seguici de 70 companyes i companys, amb pancarta contra la UE, per una Europa Unida i Socialista i en solidaritat amb Palestina. En el segon bloc s'agrupava el moviment en defensa dels pobles oprimits, mentre en el tercer seguici, que no va poder moure's per la massivitat de l'acte i va acabar disolent-se en el lloc de l'inici, després de més de dues hores d'espera per arrancar, figurava el Foro Social de

Barcelona, una convocatòria amb els dos sindicats majoritaris i els partits parlamentaris, organitzacions com Attac, EUiA... Cal assenyalar que la policia havia bloquejat al voltant de 150 autocars i vehicles particulars a la frontera per impedir l'arribada de més manifestants, companys de LI també vam ser allà.

La manifestació del dissabte va estar precedida per una altra el dijous, convocada per la CES, que va reunir a 100.000 delegats i membres de sindicats de nombrosos països europeus. La marxa va ser una de les majors mobilitzacions sindicals dels darrers anys. En aquesta manifestació

vam repartir més de 2000 declaracions de LI i la corrent d'opinió de Girona de CCOO va repartir més de 500 declaracions contra la política "pactista" dels sindicats i a favor de l'anul·lació del deute extern argentí.

El divendres es va seguir amb actes descentralitzats a nombrosos punts de la ciutat, en els quals ja es van produir càrregues policials i detinguts. La policia buscava l'enfrontament per

(...)

(...)

tal de poder fer una demostració de força. El dissabte pel matí es va

Més imatges de la mani de la tarda del 16

celebrar la contra-cimera amb taules de debat sobre la globalització, la UE, Amèrica Llatina... LI va tenir presència amb una pancarta per l'anul.lació del deute extern argentí, es van distribuir unes altres 2.000 declaracions, es va vendre premsa i es van recollir més de mil signatures per l'anul.lació del Deute Extern de l'Argentina.

Els dies anteriors a la cimera havien estat marcats per la intimidació policial, les amenaces i les desqualificacions del Govern. Més de 8.000 policies, helicòpters, dos avions de combat i dues fragates van ser desplaçats a Barcelona per reforçar totes les unitats disponibles. Durant més d'una setmana els vehicles policials van estar ocupant els carrers, introduint controls en places i carrers populars, aixecant murs en les zones properes a la cimera... Van anunciar que es disposaven a detenir i a processar en forma ràpida al voltant d'un centenar de detinguts diaris. Volien a tota costa introduir la por a la gent, però de res els va servir i la gent va sortir al carrer massivament.

Al llarg de la manifestació del dissabte la presència policial provocant l'enfrontament va ser constant, la qual cosa va motivar més d'un xoc amb pedres i alguna carrera. Al final de la manifestació va haver vàries càrregues policials que van produir 9 ferits i van complertar prop d'un centenar de detencions si hi comptem les del dia anterior.

En aquestes condicions cobra tota la importància la valoració de la manifestació del dissabte, i en general dels actes contra la cimera. Cal treure la conclusió: creix la consciència contra la globalització capitalista i les seves expressions com la UE, encara que l'organització està molt per darrera de les dimensions de participació de la gent.

A la frontera

La lliure repressió de la UE

En què consisteix la Unió Europea, en tant que Europa fortalesa de Schengen, queda prou clar amb les lleis d'estrangeria, les expulsions quotidianes i en les morts -una darrera l'altra- a l'Estret de Gibraltar. Però durant la cimera de Barcelona la UE va oferir-nos encara una altra imatge impagable: en què consisteix la lliure circulació -també per aquells que tenen un passaport UE a la butxaca- quan el motiu pel qual circulen no és el que la UE desitja.

Fins el dijous 14

de març -el dia de la mani de la CES- la imatge de tota la línia fronterera a Catalunya entre l'Estat Espanyol i el Francès era un doble dispositiu policial de Guàrdia Civil i Policia Nacional que res no havia d'envejar al de la ciutat de Barcelona, però, al marge d'expulsions massives d'immigrants, en general els "ciutadans UE" passaven. Des del divendres 15 la frontera va convertir-se literalment en un mur infranquejable per a tots aquells que anaven a les manifestacions de Barcelona.

Primer van ser 8 autocars (3 de belgues del grup D14, i 5 de francesos d'Attac), retinguts a la frontera durant més de 3 hores en què la policia espanyola va dedicar-se a fotocopiar els passaports de tots els ocupants i de fer un inventari

fotogràfic exhaustiu de totes les pancartes que duien: res no es fa en va i els fitxers de l'Europol devien engruixir-se notablement. Després, l'expulsió cap a territori francès sense cap justificació. I, quan els companys expulsats van provar de tallar l'autopista com a forma de protesta, aleshores va entrar en joc la cooperació europea: una càrrega policial brutal de la policia francesa.

En aquell moment, mentre els companys expulsats es reagrupaven i es manifestaven a Perpinyà, va començar la feina de denúncia des de la Plataforma Antirepressiva de Girona i d'intentar que "l'esquerra parlamentària" pressionés per a què

s'obrí la frontera. Tot i que la pressió va ser més que tímida, les perspectives dividides al vespre eren bones, l'Ajuntament de Perpinyà va veure's obligat a cedir un poliesportiu per allotjar els expulsats i amb la perspectiva dels 200 autocars d'Attac que s'esperaven el dia 16 al matí semblava clar que la situació es faria prou insostenible per obligar-los a obrir la frontera.

Però la cooperació interestatal a la UE arriba a nivells tan impensables com que el Govern Francès va elaborar un decret ad hoc tot prohibint la circulació dels autocars per l'autopista de manera que la policia francesa va anar retenint tots els autocars pel territori francès sense deixar que ningú no s'agrupés i, ni molt menys, que s'acostés a la frontera. Fins entrada la tarda del dissabte, els tan mediàtics dirigents d'Attac i els eurodiputats de la LCR no van dignar-se a aparèixer per la frontera i, tot i la manifestació de Perpinyà de més d'un miler de persones, la frontera es va mantenir barrada fins a l'hora que la capçalera de la manifestació de Barcelona arribava a Colom.

La Plataforma Antirepressiva de Girona amb la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Girona van presentar, immediatament, un recurs al Ministeri de l'Interior contra les expulsions i una denúncia penal per prevaricació i per impedir el dret de manifestació contra la Policia, que estan en marxa. De moment, ens queda tota una lliçó d'europeïsmes.

Tralla.

El 14 a la mani de la CES

Una Europa dels treballador@s és possible!

La resposta sindical a la Cimera es va celebrar el dijous 14 de març convocant la mobilització, l'anomenada *Euromanifestació*, per part de la Confederació Europea de Sindicats (CES), CCOO i UGT a l'Estat espanyol. La manifestació va tenir una participació de més de 100.000 delegats sindicals (CCOO i UGT amb gran presència, a més d'ELA, LAB, USO..., la CGT no va participar) i membres de sindicats de nombrosos països europeus (França, Itàlia, Portugal, Anglaterra, Bèlgica, Alemanya, Txèquia, Eslovènia...) La convocatòria i la declaració de la CES davant la cimera de Barcelona s'emmarcava amb els eslògans "*Més Europa i més social*" i "*Una altra Europa és possible*" per resoldre els problemes dels treballadors, a més de complir dos objectius: reforçar políticament la UE incidint en les relacions econòmiques i construir un model social europeu. La CES creu en una UE reformable, acceptant el capitalisme com a sistema econòmic-social però donant-li un major contingut social, amb el mateix to que la de Niça però amb la gravetat que en aquesta cimera els plans avancen i ja s'apliquen: noves reformes laborals, privatitzacions de serveis públics i del sector energètic... només cal veure a Itàlia (un del trident ja famós "Blair-Berlusconi-Aznar" però que a la fi és la política unitària per part de tota la UE amb ritmes diferents) amb l'aplicació de l'acomodament lliure i la resposta molt significativa per part dels treballadors. Les declaracions dels sindicats de la CES i la seva posterior valoració de la manifestació així ho reflecteixen (*articles dels dirigents sindicals de CCOO i UGT i CES, o el de la CONC veure El País 14/03/2002*).

Per altra banda cal fer esment de la preocupació de CCOO i UGT: que la mani fos ordenada i evités els intents de desqualificar les

mobilitzacions per part de la ciutadania. Hi va haver cordons de seguretat que protegien, sobretot, a les direccions sindicals i que, també, servien per evitar barrejar-se amb els sectors crítics.

Des d'una altra perspectiva, on LI se situa, trencant amb aquest sistema econòmic i per una Europa unida i socialista declarem que: la UE no es pot reformar, la UE és el projecte de la globalització capitalista a l'Europa occidental i, com a tot el món, ha estat un atac a les conquestes laborals i socials dels treballadors (LI nº 27). Aquest era el fons de la declaració que vam repartir posant l'accent contra els acomiadaments, les privatitzacions, les lleis d'estrangeria... i que davant la política de la CES i els seus sindicats és necessari impulsar corrents sindicals internacionals per una política de solidaritat i mobilització.

Des de Girona va haver presència dels sindicalistes de CCOO "*Per un gir sindical a l'esquerra*" (corrent d'opinió no reconeguda): vam repartir més de 500 fulls amb "*Un altre sindicalisme és possible*" tot

emmarcant els seus eixos de lluita sindical: *Contra la política sindical "pactista" de les direccions, contra l'acord de negociació col·lectiva i per la retirada de la signatura, i la solidaritat amb el poble argentí per l'anul·lació del seu deute extern*".

(...)

(...)

També es va fer la crida a la participació a la manifestació del dissabte *Contra l'Europa del Capital*. En el recorregut vam formar part d'un seguici de representació dels sectors crítics que es diferenciaven de les consignes oficials i amb crits conjunts de "**Vaga general, ja!!**"

En aquest grup cal assenyalar la presència de delegats sindicals del sector crític de CCOO de diverses federacions, sobretot de Telefónica, i organitzacions polítiques (IU-EUiA) emmarcats dins l'*Assemblea de treballadors/es de l'Estat espanyol contra la globalització capitalista* que van repartir el full "*Per una Europa dels drets socials. No a l'Europa del Capital i la guerra*" posant accent a l'eliminació de la precarietat laboral, la nacionalització dels sectors estratègics de l'economia i els serveis públics, i per una Carta dels drets socials a Europa.

La CES, durant aquest dies, va participar i va organitzar els actes del Fòrum Social de Barcelona conjuntament amb un ampli sector de l'esquerra i que es declara com un "*moviment social, alternatiu, unitari i estable que vol desenvolupar un paper actiu en les propostes i les mobilitzacions front a la globalització*", però que també se situa al costat dels qui defensen una Europa reformable.

Miquel

Brasil

Suport a la lluita dels treballadors rurals sense Terra

La premsa nacional va donar molta rellevància a l'ocupació de l'hisenda que pertany a la família del president de la república –FHC– a Buritis/MG. I també a l'operació de desallotjament de les terres involucrant a l'Exèrcit i la Policia Federal (que per a això van mostrar una rapidesa i eficiència que no es veuen en el combat contra el crim en aquest país, menys encara si el crim és de corrupció, practicat pels amics del govern)

El PSTU fa públic el seu suport a l'ocupació de l'hisenda realitzada pels treballadors sense terra. I exigeix al govern que compleixi els acords fets amb el MST i que alliberi immediatament als 16 treballadors presos. Les ocupacions d'hisendes, tan criticades per alguns, han demostrat ser l'únic instrument capaç d'accelerar la distribució de terres en el nostre país. A més de ser una forma de lluita legítima i, per tant, necessària que ha de ser recolzada per tots els que defensen una veritable Reforma Agrària al Brasil.

Al contrari de la violència amb que els latifundistes i el govern tracten als treballadors rurals sense terra, el Brasil necessita que es faci una àmplia Reforma Agrària, sota control dels treballadors. Cal distribuir la terra per a generar treball, dignitat a la vida dels milions de treballadors que d'ella depenen per a treballar, i per a que es produeixin més aliments a un preu més accessible per a tot el poble brasiler.

Per això considerem la lluita per la Reforma Agrària una lluita de tot el nostre poble. Per això la nostra solidaritat amb el MST.

Reforma Agrària JA!

Suport a les ocupacions!

Libertat immediata dels treballadors presos!

São Paulo, 25 de març de 2002

Partido Socialista dos Trabalhadores Unificado – PSTU (secció brasilera de la LIT-ci)

José Maria de Almeida

(ve de la pàg. 18)

sinó que s'ha de buscar en l'aprovació de la Llei d'Aigües el 1985. El 1993 el govern socialista – amb el ministre Borrell al capdavant – va presentar un Pla Hidrològic basat en les grans obres d'infraestructura –construcció de nous pantans, transvasament d'aigua de diverses conques a la conca del Segura...- que se sumaven a les ja existents i que fan de l'Estat Espanyol el que té l'aigua més regulada de tota Europa; aquest projecte no es va arribar a aprovar i és ara el govern del PP qui el reprèn de nou, el retalla, li afegeix algunes bones intencions de conservació i millora del medi ambient, i aconsegueix –gràcies a la seva majoria parlamentària- la seva aprovació. De les múltiples obres que planteja portar a terme el PP, totes elles amb forts impactes ambientals, socials i econòmics en

les zones afectades, és el transvasament de les aigües de l'Ebre a les conques del Xúquer i del Segura la que ha mobilitzat a les terres d'Aragó i Catalunya en defensa d'una aigua que és imprescindible pel seu desenvolupament i que, a més, estudis seriosos posen en evidència la impossibilitat de la seva realització. No se sap si, de fer-se les obres del transvasament, aquestes arribarien a portar aigua suficient per donar resposta a les demandes i per tant "beneficiar" als seus teòrics beneficiaris, però qui sortiran beneficiades seran les grans empreses constructores i les companyies elèctriques ja que l'escàs desnivell entre el baix Ebre i tota la costa mediterrània implicarà necessàriament importants bombes de l'aigua amb un enorme consum d'energia.

Com a resposta al PHN del PP el PSOE ha elaborat el seu propi Pla Hidrològic alternatiu. En ell no presenta una política hídrica realment alternativa sinó que es limita a desenvolupar com creu que ha de ser la gestió de l'aigua i quins organismes hi han d'intervenir, i com a "gran alternativa" als transvasaments a la conques de Llevant planteja la instal·lació de plantes desalinitzadores, les quals representen un fort impacte ambiental si és té present el seu elevat consum d'energia.

*Anna Morelló
Barcelona*

Itàlia

Tres milions de persones van mobilitzar-se per rebutjar la reforma laboral de Berlusconi i, particularment, la suspensió de l'article 18 de l'estatut dels treballadors que impedeix fins ara l'acomiadament lliure. Al capdavant dels convocants, la CGIL, el sindicat majoritari (5,4 milions d'afiliats) que forma part de la CES, va arrossegar altres sectors, com alguns del moviment antiglobalització... un procés que a més de al Govern posa les "esquerres" entre les cordes: ja siguin de l'Olivo, Refundazione Comunista o el sindicat Uni Cobas absent en la mobilització. Les coses no seran iguals abans que després dels tres milions d'italians mobilitzats a Roma el 23 de març.

Vencent la política de la por

El dimarts anterior a la mobilització moria sota les bales -pel que sembla de les Brigades Roges- l'economista Marco Biagi, assessor del ministre de Treball, Roberto Maroni, i un dels pares de la reforma, en la qualitat de professor de Dret del Treball.

L'ocasió semblava immillorable per al govern. Acusacions de terroristes a Uni Cobas -que d'altra banda ja havia fet públic que no participaria en la marxa-, extensiu a aquells que es mobilitzessin i a la CGIL... Aquesta va mantenir la convocatòria i s'hi va afegir el punt "Contra el terrorisme". Tot i això la televisió i els mitjans de comunicació van reiterar, fins a la sacietat, les amenaces i les alertes repressives, provant de parar allò que era imparabile. Fins i tot, al contrari -potser tal com havia passat a Barcelona-, la pressió del govern se li va girar en contra i les xifres van superar les millors expectatives convertint la mobilització en la més gran de la postguerra italiana, i en la resposta més incontestable a la política de Berlusconi.

A la zona del Circ Màxim van confluïr sis marxos diferents, una

d'elles encapçalada pel mateix Cofferati (secretari general de la CGIL), i altres, pels líders de l'Olivo, Rutelli, Fassino i d'Alema. La convocatòria estava minuciosament preparada des de feia temps per la CGIL: 10.000 autocars, 61 trens especials, un servei d'ordre de 5.000 membres, i 47 directores de cinema (Scola, Monicelli, Maselli, els germans Taviani...) filmant cada detall de la marxa -tal com van fer amb l'antiglobalització de Gènova-.

Les espases estan alçades

El després no serà igual, però què canviarà?

D'entrada el govern diu que ell no. També ho diu la CGIL amb la pressió indiscutible dels 3 milions. Al voltant d'aquests dos pols: govern i treballadors, es realineen els altres. Uni Cobas diu que no fuma, perquè la CGIL no ha canviat la seva política pactista.

A l'Olivo hi ha divisió d'opinions. Per a la seva majoria de centre-esquerra això enforteix una oposició "seriosa i constructiva" -amb d'Alema i Fassino al capdavant-; per a l'ala esquerra (l'anomenat "correntone" i el PCI), això empeny cap a l'esquerra i a reobrir el diàleg amb l'Ulivo i Refundazione

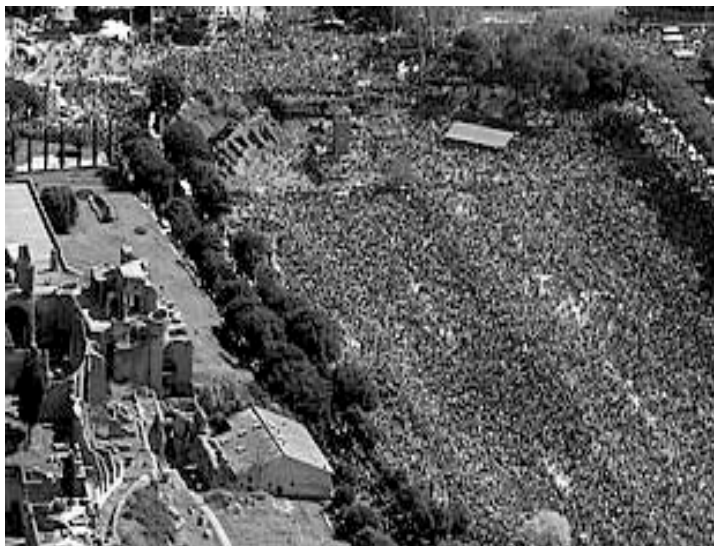
Comunista. L'ala "diplomàtica" de l'Olivo es va quedar a casa i apareix enganxada al govern.

D'Alema, per a justificar la seva política "reformista i innovadora" però aparèixer a la marxa provant de no deixar escapar els seus sectors més crítics, va interpretar que la mobilització fou "en primer lloc" una clara resposta al terrorisme.

Refundazione estava iniciant un procés d'apertura cap a l'Olivo (un any després del fracàs electoral i la pujada de Berlusconi), cosa que representava un gir respecte a la política que havia mantingut amb aquesta formació des que va trencar-hi durant el govern de Prodi. El gir cap a l'Olivo respondria a un intent d'enllaçar amb una certa reanimació de sectors anti-corrupció - mobilització massiva a Milà de "Mans Netes"- i sectors de professionals i intel·lectuals crítics amb D'Alema. Malgrat això també s'ha de tenir en compte l'impacte aconseguit per la CGIL, que ha sorprès per com n'ha estat de massiva a Refundazione i pot fer canviar la política de Bertinotti. Una incògnita per a definir en el congrés que tenen aquest mes.

Les perspectives

D'entrada, 5 dies abans de la marxa, la CGIL, amb la CISL i la UIL van firmar una crida conjunta a una vaga general el 16 d'abril que ve, amb mobilitzacions a tota Itàlia contra la suspensió de l'article 18 com a primer punt. El govern, per la seva part, va reconèixer el (...)

missatge clar de la marxa contra la seva política, responent immediatament en boca del ministre de Comerç Marzano: "Les concentracions massives no ens faran renunciar a la reforma", i el divendres següent el mateix Berlusconi, en un missatge televisat al país, reiterant que l'Executiu seguirà endavant amb el seu programa, 'en homenatge' al professor Biagi. La Casa de les Llibertats de Berlusconi projecta a més una resposta al carrer amb la crida a una manifestació massiva per l'11 de maig, aniversari de la seva victòria electoral de l'any passat. Molt alt, tanmateix, li han posat el llistó als treballadors a Roma. Un d'ells deia el 23: "Guanyarem aquesta batalla". Això dependrà en bona part del fet que aquesta convicció pressioni amb força per a mantenir-hi també les centrals sindicals fins al final i, particularment la CGIL. Les espases estan alçades.

Mª Esther del Alcázar

Solidaritat amb Argentina

Anul·lació del deute!

El passat 23 de març es va fer una manifestació de solidaritat a m b Argentina que obrí oficialment la

campanya de recollida de signatures per l'anul·lació del deute extern. Seríem uns dos mil. Ens enorgulleix assenyalar la presència amb el nostre partit d'un grup d'immigrants pakistanesos que expressava així la seva solidaritat amb el poble argentí.

Els noms que de moment encapçalen la crida a la recollida de signatures per l'anul·lació compten amb els secretaris generals de CGT estatal, LAB, CCOO de Catalunya, IAC, UGT de Catalunya, intel·lectuals com Carlos Taibo, Sebastià Salellas, sindicalistes com el president del comitè d'empresa de Telefónica de Girona, de CCOO en lluita contra la segregació, representants de partits polítics com Llamazares d'IU o el de la nostra organització Lluita Internacionalista...

Tanmateix, la campanya de recollida de signatures per la base, nosaltres la vam iniciar en motiu de la cimera de la UE a Barcelona. En els actes massius de la contra-cimera vam participar posant un ataula amb la pancarta per l'anul·lació del deute, durant una sessió dels tallers, recollint més de 1000 signatures i establint contacte amb molts companys d'altres llocs de l'Estat que es van endur la campanya per estendre-la. I a la històrica manifestació del 16 vam formar el grup de LI juntament amb la campanya unitària de solidaritat amb el poble argentí.

Com a resultat de les detencions de la contra-cimera, va quedar un sol detingut: Francisco Castorina, un jove argentí al qual se l'acusa no només de manifestació il·legal el 15 de març, sinó que se li aplica la Llei d'Estrangeria i va estar detingut fins el 5/4 a la Verneda. Vam fer una crida

d'enviament de faxes al jutjat nº6. exigint la seva absolució (el judici és el 9 d'abril) i a la Delegació del Govern exigint la seva immediata llibertat. Ahir va sortir de la Verneda. La solidaritat mou muntanyes... però no oblidem el judici!

Castorina lliure!!!

4/4/02: **Emilio Alí va ser posat en llibertat!**
La llibertat d'aquest lluitador, injustament condemnat a 5 anys (dels quals havia complert 15 mesos) per demanar menjar en un supermercat, va ser resultat de les de **les massives mobilitzacions a l'Argentina i de la campanya de solidaritat internacional**

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100-3459-31-2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.200 pessetes i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI